

blem, om hvilket man havde været klar over, at det kun kunde løses ved meget store Ofre og Resignation, en stor Indsats af Arbejde, Sparsommelighed, Produktion o. s. v., pludselig løstes af sig selv, løstes som Fod i Høse ganske automatisk, gratis, dette sidste dog ikke for Nationalbanken, der betalte kontant ud. Jeg forstaaer stadig ikke — og jeg tror ikke —, at en saadan pludselig Forandring kan være rigtig, i alt Fald kan være varig, kan repræsentere noget sundt. Saa gik Bevægelsen i Staa, man proklamerede Pusterummet ved 90, en Proklamation, som dog ikke forhindrede, at Kronen omkring de 90 blev ved at svinge, stadig viste Udsving til stor Gêne for Erhvervslivet, skabende ny Usikkerhed i alle Dispositioner og stadig udskydende Indtrædelsen af fuldt normale Forhold i Om sætningen og navnlig i vore Importforhold, altsaa stadig væk læggende et vist Pres paa Handelsbalancen, saaledes at vi endnu ikke har faaet set, hvorledes Valutakursen vil stille sig under en normal Situation i vor Handelsbalance — naar jeg siger normal, er det med en vis vemodig Følelse; thi den normale Handelsbalance i Danmark er jo ikke alt for gunstig.

Hvorfor valgte man nu de 90 som det berømte Pusterum? Jeg maa tilstaa ganske ærligt, at hvis man havde valgt 80 eller 75 som Pusterum, som en midlertidig Etape, en midlertidig Tilpasning af Prisniveauet og Produktionen og for alt det, der skal vænnes til den ny forandrede Situation, saa havde jeg forstaaet det; saa havde jeg forstaaet, at der var nogen Plan i det, selv om man havde taget Opgangen til Pari efter et længere Perspektiv, men 90 er mig uforstaaelig. Det forekommer mig, at med den Kurs — vilkaarligt valgt, saa vidt jeg kan se — faar man alle Ulemperne ved Deflationen, men ingen Fordel ved Pari, de Fordele som ikke saa meget knytter sig til dette, at Pari er naaet, men væsentlig til Stabiliteten af Kurserne gennem Gulddindløseligheden, som vi alle er enige om skal komme ved Pariteten. Jeg maa her straks tilføje, at naar der tales om Gulddindløselighed, saa er det ogsaa et af de meget vigtige Punkter, hvorom Offentligheden faktisk savner enhver Orientering. Vi har ikke hørt fra Nationalbanken, der ganske vist ved halvprivate Udtalelser fra Direk-

tionens Side har proklameret en Paripolitik, vi har intet hørt, *Folket* har intet hørt om Gulddindløselighedens Mulighed, dens Nærhed og de nærmere Vilkaar for den. Men vi har altsaa de 90; og saa vidt vi ved, skal de holdes foreløbig, og i øvrigt ved vi ikke mere om Valutaen. I Mellemtiden ligger Forholdene for det danske Erhvervsliv saa svære som vel muligt, Omkostninger og Skatter og Lønninger — disse Lønninger, som jeg beder erindret er afgørende for Danmark i ethvert Erhverv, baade i Landbruget og ikke mindst i Industrien, fordi, som jeg tidligere har bebyrdet dette høje Ting med lange Foredrag om, vi er et særligt nationaløkonomisk konstrueret Land, et udpræget Forædlingsland, hvor Arbejdsfaktorerne, Arbejdsmomentet, altsaa ogsaa Arbejdsbetalingen, er saa ganske afgørende, fordi vi ikke har de Raastoffer og øvrige Hjælpemidler, som det er kendt, at de store rigt udstyrede Lande har fra Naturens Side. Altsaa, Arbejdslønnen og samtlige andre Omkostninger skal betales efter en Kroneværdi af 60—65 Øre, medens man, som jeg sagde før, nu staaer ved 90—92 Øre; det bliver en Reduktion af vore Eksportpriser automatisk gennemført, som raat taget kommer op imod 50 pCt., og det bliver en Præmie, lige saa raat taget paa Importen, ganske uforskyldt, foræret Udlandets Import med et tilsvarende Beløb. Og samtidig hermed synes det, som det fremgik af Debatten om Foranstaltninger til Afhjælpning af Arbejdsløsheden forleden Aften, at være noget nær en Forbrydelse at tale om Lønnedsættelser, i alt Fald i dette høje Ting. Det kan ikke undre under de Forhold, at Produktionen gaar i Staa, som den maa gaa i Staa; det kan ikke undre, at man med Bekymring spørger sig selv rundt omkring: Hvorledes skal det ende? — og næsten fra alle Sider med fatalistisk Vished ser det nuværende Tal paa de arbejdsløse, 34 000, — vokse, ser dets sikre Vækst i Møde som en given Kendsgerning.

Under disse Forhold finder jeg det betimeligt, at man rejser det Spørgsmaal: Hvorledes bedømmer da Nationalbanken og Regeringen Situationen, hvorledes er Vilkaarene for Pari, hvorledes er den Diskonto- og Kreditpolitik, som skal sikre Muliggørelsen af Pari, Parikursens Over-